

Од Пушкинова рођења сте педесет година

Пушкин живи. Он објетниште није дан његова рођења него његов рођендан и дан наше жарке љубави према њему. Од детињства га званично сви који не љему уче руску књигу: био је један све се одмах разуме живео Пушкин! Жив је Пушкин, и јасно као зора све што је писао: пророчтво скупља за његове датак Русије, немоје простога пика ~~и~~ љубави ~~и~~ љичне невоље разапетога аристократа. Био је разумљиво, јер је ~~свјестини~~ ~~и~~ очајачачки стихови прве младости. И превеши народних саских стихом ~~и~~ ~~и~~ артизмом најизвршенијим. И велико-га стиха драма Борис Годунов, ~~и~~ ~~свјетим~~ ускоро изашао ће превод на наш језик у ~~језички~~ издању просвете. И роман и приче у прози, у ~~језички~~ израз који је спој свега што је стилски најбоље у руском, француском и енглеском језику.

Пушкин је много знао, био студиозан и при студији и стваралачком раду до краја строг себи чист. Темпераментом хиричар, карактером реалист. При реду: истине и разум – чујене Пушкинова хладна инспирација. Већих бисмо да је Пушкин истој основини тако много волео бајрона. – јер у њима тој бајрона у поезији издржавао би допоха, а онда окренуто на руску. Обојиша плаковити, па и разузданы ~~романтичари~~ по реалистички су чували и ценили разум, мозак. Бајрон, кад је хегао да више не устане одбијао је данима да му текари изнаде кокичину крви. Један кекар се тад реви: Не допустите ли, опасност је по мозак ваш. – одмах је несрћим човек пружио мишницу да му отворе јену. Када је Пушкин пред последњим његовим двобојом у животу притиснуваша свака невоља и учреда, ложко до очајања говорио је: За се разбоким да се убијем, али док сам жив мозак да ме не изнекери. Бајрон је писао о температурни мртвачи у човеку кад седне да ради, Пушкин поменујмо и не можемо доста в познатом писму Жуковском говорио је о хладној инспирацији. Ни то сматрамо његовим формулом о реалистичном уметњику; у темпераменту се не може бити друго до хиричар и романтичар, у карактеру не сме бити друго до реалист, иначе се не може писати ни лепота ни истине. Пушкин је са ~~пушкинским~~ својим оплемењеним реализмом био хладан господар над сваким прецијетом који је обраћивао и нед сваким собом. Био је во претераности критичан и форму и садржину својих текстова – није ли у скромности баратинскога ствараља

изнад себе — сажимао мушки храбро чистио море речи. Колико критичнији је бајрон у односу себе према земљи и сунеродништву. Уређени бајрон напушта родну земљу заваље, пише Дон Кугане Беуре и Мавепе. Уређени Пушкин путује у прогонство по земли Русији, и у то мно го савршеније сажимајуће у себи француза. Израдио се у младости Боктерову стиху, прштавом од љубине и нерве, али је нешто суху пргњост Боктерове стиха прерадио мекотом и мекодизашњију рускога језика. Позакао Боктеру економку Арину из села Михаиловског. Па је јасно је реченице студирао на грчким трагачарима који су ишли до епиграматског облика и епиграма кроз који говори страст бол. Јарост закон првостине — је пушкину и требало што је Пушкин сам био.

У Русији Пушкинов времена, па и затим бунари су се против неправде и заја најпре довојити интелектуални аргументисају се кроз стихове: тамо цар, а тамо робље, тамо прогрес једне класе, а тамо мрак за све остале — мора се ишму певати ура! Пушкинови стихови били су у обележијама дајке у његово доба па у доба Петрашевца и Достојевског доба па до најновијих времена — одлучујући мах да се јасно и гласни каже: устанак! и једном састанку у кружку Петрашевског читав је Достојевски Пушкину булу на тему ослобођења робова, решеност и догађај достигли су врхунак, никако се устанак. Наме је једнако мислити да је текчери кренука у Достојевском книгу за чувањи његов говор пред спомеником Пушкина у Моски 1880-е. Основне теме говора била је Русија, њене моћи и задатци, али је на тој основи издигао Достојевски Пушкина као претставника Русије. Издигао га као чешу пенивале вине под сунце, тврдио је да је Пушкин учитељ свим потомим значајним руским писцима. И јесте, бетимо се да је у потресној драми Борис Годунов опевао племениту агонију срцја у убиши у званици. Није ли затим свака је руска литература проповедала то: племенитост човека, достојанство човека, проповедала све лотке док није дошло револуција човечне правде за све људе, јер је срце једно и једнако у свим људима.

За живот Пушкинов за време се за дар његов запекику уметност његову, а није се знало замекику вакацију његову, тако је то по нужности: текко је запекику менити сложене људе и љихове помрете одлуке морава.

је, човека мудре и реалне
пушкин сам нијезнао шта све остварује. Али покажија га јесу мудре и реалне и племените руске историје водиле тачно како треба. Пушкин савиши зекзи у теме из рускогистије у теме о руским проблемима са специфичним задатима руског народа. Није знао
пушкин па ни други да он песник постаје не само милион него милиони. Акузија да
је на пољског песника и патријата Мицкјевића који је ~~могао~~ ^{однос} био је имигрант и изгено од своје мучне земље говорио је сам милион. Пушкин је
да данас савиши одлучно у светску књижевност у светски списак песника идејскога
свободе и правде, пушкин је доистамилиони ауди.

Док смо пишемо гледамо у поему Пушкина бронзани јаха-
споменик Петру великом и узбуђени смо од чепоте и истине од снаге романти-
ке и реализма. Молан јеј заносен стварањем Петра, али јаве над попреком у ко-
јој страдају људи је од страхопопутнога пред Петровом величином и снагом поку-
шеће један мажи човек. Тако је: љуци умиру да би било слободе и културе. Док
људи са заносом умиру биће слободе и напретка. Читамо ту поему и сећамо сеј
Француски познати писац три мушкетара дима старији гледао је неку малокрвну
мобијонску скриптарску изложбу и на познато свој начин дрекнуо: дођавајда зашто љавови
нису скрипари. Ами кличемо: љав је написао бронзаног јахача, и био учитељ дру-
гоме љаву који ће написати рат и мир. Слава Пушкину, слава његовој земљи и ње-
гову даровитом народу.